

Nr. 20.
4.
nóvbr.

Lög

um

sveitarstyrk og fúlg.

Vjer Christian hinn Niundi, af guðs náð Danmerkur konungur,
Vinda og Gauta, hertogi í Sljesvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þjettmerski,
Láenberg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vjer staðfest þau með samþykki Vorn:

1. gr.

Sá sem hefur þegið sveitarstyrk, er skyldur að endurborga hann sveitinni sem aðra skuld.

2. gr.

Þegar hlutaðeigandi sveitarstjórn hefur fært þeginn sveitarstyrk inn í sveitarbókina er hún sönnun fyrir skuldinni.

Sveitarstjórnin getur beiðst lögtaks á skuldinni eptir fyrirmælum laga nr. 29, 16. des. 1885.

Lögtaksbeiðnin er gild, þótt síðar komi fram, en fyrir er mælt í 2. gr. hinna nefndu laga.

3. gr.

Sveitarstjórnin getur látið fógeta skrifa upp alla fjármuni þess, er skuldar sveitinni fyrir þeginn sveitarstyrk. Ef þinglýst er tilhlýðilega eptirriti af uppskriftargjörðinni ásamt útdrætti úr sveitarbókinni, að því er styrkinn snertir, leggst veðband á hina uppskrifuðu muni, skuldinni til tryggingar.

4. gr.

Sannist það fyrir amtmanni, að sá, er þiggur eða þegið hefur sveitarstyrk, sem enn er eigi endurgoldinn, fari ráðlauslega með efni þau, er hann hefur undir höndum, skal amtmaður eptir beiðni sveitarstjórnar og tillögum sýslumanns eða bæjarfógeta svipta hann fjárforráðum með úrskurði og setja honum fjárfráðamann.

Fjárfráðamaður skal þegar í stað sjá um, að úrskurður þessi verði birtur á varnarþingi þess, sem fjárfráðum er sviptur.

Sannist það með vottorði frá sveitarstjórninni, að sveitarstyrkurinn sje endurgoldinn, skal amtmaður nema úrskurðinn úr gildi, ef sá beiðist, er sviptur var fjárforráðum.

Fyrir þinglýsingar og aflýsingar, er koma fyrir samkvæmt þessari grein og næstu á undan, skal ekkert gjald greiða.

Nr. 20. Lög 4. nóvbr. um sveitarstyrk og fúlg.

LoV

Nr. 20.
4de
Novbr.

om

Fattigunderstøttelse og Forsørgelse.

Vi Christian den Niende, af Guds Naade Konge til Danmark,
de Benders og Gothers, Hertug til Slesvig, Holsten, Stormarn, Ditmarsken,
Lauenborg og Oldenburg,

Gjøre vitterligt: Althinget har vedtaget og Vi ved Vort Samtykke stadfæstet følgende Lov:

§ 1.

Ydet Fattighjælp er Modtageren pligtig at tilbagebetale Kommunen som anden Gjæld.

§ 2.

Vedkommende kommunale Myndigheds Tilførsel til Kommuneprotokollen om den ydede Understøttelse er Bevis for Gjælden.

Kommunalbestyrelsen kan begjære Gjælden inddreven ved Udpantning efter Reglerne i L. Nr. 29 af 16 Dec. 1885.

Afgangens til at begjære Udpantning er ikke begrænset til den i nævnte Lovs § 2 fastsatte Frist.

§ 3.

Kommunalbestyrelsen kan hos den, der staar i Gjæld til Kommunen for ydet Fattighjælp, ved Fogden lade optage en Fortegnelse over samtlige hans Ejendele. Naar Udskrift af denne Forretning tilligemed Udskrift af Kommuneprotokollen om den ydede Understøttelse behørig thinglæses, hæfte de registrerede Ejendele med stiltiende Panteret for Gjælden.

§ 4.

Naar det godtgjøres for Amtmanden, at en Person, der nyder eller har nydt Fattighjælp, som ikke er tilbagebetalt, gjør en ufornuftig Brug af det, han har under Hænder, skal han efter Kommunalbestyrelsens Begjæring og Sysselmændens eller Byfogdens Indstilling ved Amtets Dekret umyndiggjøres og en Væрге bestikkes for ham.

Dekretet skal Værgen uopholdelig foranstalte thinglæst ved den Umyndiggjortes Værnething.

Godtgjøres det ved Kommunalbestyrelsens Attest, at den ydede Fattighjælp er tilbagebetalt, skal Amtmanden paa den Umyndiggjortes Begjæring ophæve Dekretet.

For Thinglæsning og Afslæsning i de i den foregaaende og i denne Paragraf ommeldte Tilfælde, betales intet Gebyr.

Nr. 20.

4.
nóvbr.

5. gr.

Sá sem þiggur af sveit og er þó vinnufær, er skyldur að fara í hverja þá við-
unanlega vist og vinna hverja venjulega vinnu, sem sveitarstjórnin ákveður og honum er
eigi um megn, meðan hann er eigi fær um án sveitarstyrks að framfleyta sjer og þeim,
er hann á fram að færa að lögum.

Ákvæði sveitarstjórnarinnar er hánn skyldur að hlýða fyrst um sinn, enda þótt
hann vilji eigi kannast við, að vist sú eða vinna sje viðunanleg, er honum var boðin;
en málið getur hann jafnframt kært fyrir sýslumanni eða bæjarfógeta, er sker úr því eptir
að hafa leitað um það álits tveggja óvilhallra manna.

6. gr.

Óhlýðnist þurfamaður skipun sveitarstjórnarinnar, er getur um í næstu grein á
undan, má kæra hann um það fyrir sýslumanni eða bæjarfógeta, er heldur honum til
hlýðni, ef þörf gjörist með sektum eða fangelsi eptir málavöxtum.

Hýsi maður að nauðsynjalausu þurfamann, sem honum er kunnugt um, að óhlýðn-
ast skipun hreppsnefndar, eða þiggi verk af honum, skal hann sekur um alltað 100 kr.
er renna í sveitarsjóð, þar sem brotið er framið.

7. gr.

Nú vill maður flytja af landi burt, en hefur vandamenn, sem eigi eru sjálfbjarga,
og honum ber fram að færa að lögum, og skal hann þá, áður en hann byrjar ferð sína,
ef sveitarstjórnin heimtar, skyldur að setja sveit sinni viðunanlega trygging fyrir því, að
vandamenn hans, er eptir verða, verði eigi sveitarfjelaginu til þyngsla, að minnsta
kosti um næstu 3 ár, nema veikindi eða önnur ófyrirsjáanleg óhöpp valdi, enda banni
sýslumaður eða bæjarfógeti utanförina, nema þessum skilyrðum sje fullnægt.

8. gr.

Mál, sem rísa út af broti gegn lögum þessum, skal fara með sem opinber lög-
eglumál.

Eptir þessu eiga allir hlutaðeigendur sjer að hegða.

Gefið á Fredensborg, 4. nóvember 1887.

Undir Vorri konunglegu hendi og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

J. Nellesmann.

§ 5.

Nr. 20.
4de
Rovbr.

Den, der nyder Fattighjælp og er arbejdsdygtig, er, saalænge han ikke uden saadan Hjælp er i Stand til at ernære sig selv og de Personer, som han efter Lovgivningen er pligtig at underholde, forpligtet til efter Kommunalbestyrelsens Bestemmelse at tage enhver forsvaerlig Tjeneste og udføre ethvert almindeligt Arbejde, som ikke overstiger hans Kræfter.

Kommunalbestyrelsens Bestemmelse skal den Paagjældende foreløbig adlyde, selv om han bestrider Forsvarligheden af den Tjeneste eller det Arbejde, der er ham paalagt, men han kan fremsætte sin Bæsværing for Sysselmannden eller Byfogden, der, efter derom at have indhentet to uvillige Mænds Skjøn, afgjør Sagen.

§ 6.

I Tilfælde af Ulydighed mod Kommunalbestyrelsens i forrige Paragraf ommeldte Paalæg kan den Paagjældende indklages for Sysselmannden eller Byfogden, der om fornødent holder ham til Ulydighed med Straf af Bøder eller Fængsel efter Sagens Bæstfaffenhed.

Hvis nogen uden Nødvendighed huser eller modtager Arbejde af en Fattig, der, ham bekjendt, viser Ulydighed imod Kommunalbestyrelsens Paalæg, anses han med Bøder indtil 100 Kr., der tilfalder den Kommunes Kasse, hvor Lovovertrædelsen er begaaet.

§ 7.

Vil en Person, der har Paarørende, som ikke kunne ernære sig selv, og som det paahviler ham at forsørge, rejse ud af Landet, skal han, saafremt det forlanges af vedkommende Kommunalbestyrelse, forinden Rejsen tiltrædes, stille sin Forsørgelseskommune antagelig Sikkerhed for, at hans i Landet tilbageblivende Paarørende ikke, med mindre Sygdom eller andre uforudsete Ulykker indtræde, ville falde Kommunen til Byrde idetmindste i de næste 3 Aar, og skal Sysselmannden eller Byfogden, hvis denne Betingelse ikke opfyldes, forbyde ham at rejse.

§ 8.

Sager angaaende Overtrædelse af denne Lov behandles som offentlige Politisager.

Sporefter alle Vedkommende sig have at rette.

Givet paa Fredensborg, den 4de November 1887.

Under Vor Kongelige Haand og Segl.

Christian R.

(L. S.)

J. Nellemann.